

ब्राह्मणं दुर्वासं ॥ १७ ॥ १८ ॥ विनयं दंडं धास्यामि धारयिष्यामि ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ अपचारोपराधः कृतः ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ इत्यारण्यके पर्वणि नैल

शपिष्ये त्वामहं क्रुद्धो ब्राह्मणं पितरं च ते ॥ त्वत्कृते तान्प्रधक्ष्यामि सर्वानपि न संशयः ॥ १७ ॥ पितरं चैव ते मूढं यो न वेत्ति तवानयं ॥ तस्य च ब्राह्मणस्याद्यो सौमंत्रम
दात्तव ॥ १८ ॥ शीलवृत्तमविज्ञाय धास्यामि विनयं परं ॥ एते हि विबुधाः सर्वे पुरंदरमुखा दिवि ॥ १९ ॥ त्वया प्रलब्धं पश्यंति स्म यंत इव भाविनि ॥ पश्य चैनान् सुर
गणान् दिव्यं च क्षुरिदं हिते ॥ पूर्वमेव मया दत्तं दृष्टवत्यस्येन मां ॥ २० ॥ वैशंपायन उवाच ततो पश्य त्रिदशान् राजपुत्रीसर्वानेव स्वेषु धिष्येषु स्वस्थान् ॥
प्रभावं तं भानुमंतं महान्तं यथादित्यं रोचमानांस्तथैव च ॥ २१ ॥ सा तान् दृष्ट्वा वीडमानेव बाला सूर्यदेवी वचनं प्राह भीता ॥ गच्छ त्वं वै गोपते स्वविमानं कन्याभावा
दुःख एवापचारः ॥ २२ ॥ पिता माता गुरवश्चैव ये न्येदेहस्यास्य प्रभवंति प्रदाने ॥ नाहं धर्मलोपयिष्यामि लोके स्त्रीणां वृत्तं पूज्यते देह रक्षा ॥ २३ ॥ मया मंत्रबलं ज्ञा
तुमा हूतस्त्वं विभावसो ॥ बाल्या द्वालेति तत्कृत्वा क्षंतुमर्हसि मे विभो ॥ २४ ॥ सूर्य उवाच बालेति कृत्वानुनयंत वाहं ददानि नान्यानुनयं लभेत ॥ आत्मप्रदा
नं कुरु कुंतिकन्ये शांतिस्तवैवं हि भवेच्च भीरु ॥ २५ ॥ न चापि गंतुं युक्तं हि मया मिथ्या कृतेन वै ॥ असमेत्य त्वया भीरुमंत्रा हूतेन भाविनि ॥ २६ ॥ गमिष्याम्यनवद्यां
गिलोके समवहास्यतां ॥ सर्वेषां विबुधानां च वक्तव्यः स्यां तथा शुभे ॥ २७ ॥ सा त्वं मया समागच्छ पुत्रं लप्स्यसि मादृशं ॥ विशिष्टा सर्वलोकेषु भविष्यसि न संशयः
॥ २८ ॥ इति श्रीमहाभारते आरण्यके पर्वणि कुंडलाहरणपर्वणि सूर्याद्वानेषडधिकत्रिशततमोऽध्यायः ॥ ३०६ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ वैशंपा
यन उवाच सा तु कन्या बह्विधं ब्रुवंती मधुरं वचः ॥ अनुनेतुं सहस्रांशुं न शशाक मनस्विनी ॥ १ ॥ न शशाक यदा बाला प्रत्याख्यातुं तमोनुदं ॥ भीताशापा
त्ततो राजन् दध्यौ दीर्घमथांतरं ॥ २ ॥ अनागसः पितुः शापो ब्राह्मणस्य तथैव च ॥ मन्निमित्तः कथं न स्यात्क्रुद्धादस्माद्विभावसोः ॥ ३ ॥ बालेनापि सतामोहाद्भृशं
पापकृतान्यपि ॥ नाभ्यासादयितव्यानि ते जांसि च तपांसि च ॥ ४ ॥ साहमद्य भृशं भीता गृहीत्वा च करे भृशं ॥ कथं त्वकार्यं कुर्यां वै प्रदानं त्यात्मनः स्वयं ॥ ५ ॥ वै
शंपायन उवाच सा वैशापपरित्रस्ता बह्वुचितयतीह ददा ॥ मोहेनाभिपरीतां गीस्मयमाना पुनः पुनः ॥ ६ ॥

कंठीये भारतभावदीपेषडधिकत्रिशततमोऽध्यायः ॥ ३०६ ॥ ॥ ७३ ॥ सा तु कन्येति ॥ १ ॥ दध्यौ चितितवती अंतरं कालं ॥ २ ॥ ३ ॥ बालेन अल्पवयसापि सतामोहाच्चित्तपारव
श्यात्पापं कृतं हिंसितं यैस्तानि निष्पापान्यपि ते जांसि सूर्यादीनि तपांसि दुर्वास आदीनि नाभ्यासादयितव्यानि अत्यंतं प्रत्यासत्तिविषयाणि न कर्तव्यानि ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥